

Bogăția lui Israel

Romani 9.4,5

Christian Briem

© CSV, Online începând de la: 17.10.2023, Actualizat: 17.10.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 9.4,5

Romani 9.4,5: ... care sunt israeliți, ale căroră sunt: înfierea, și gloria, și legămintele, și darea legii, și slujba, și promisiunile, ai căroră sunt părinții și din care, după carne, este Hristosul, care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat pentru totdeauna! Amin.

La începutul celei de-a treia părți a Epistolei către Romani, partea istorică a mântuirii, Pavel vorbește despre privilegiile care disting pe Israel, ca națiune, de toate celelalte popoare, potrivit gândurilor lui Dumnezeu. El le prezintă într-o formă extrem de concisă - un rezumat magnific al binecuvântărilor lui Israel, pe care probabil că nu îl găsim nicăieri altundeva în Sfânta Scriptură. Într-adevăr, numai o inimă care a iubit Israel cu atâta ardoare ar putea vorbi astfel!

Mi se pare că se cuvine ca noi, credincioșii de astăzi, cei mai mulți dintre ei provenind din națiuni, să reflectăm la aceste privilegii ale lui Israel. Pe de o parte, acest lucru ne va salva de la o atitudine disprețuitoare față de acest popor și ne va conduce la o dispoziție smerită. Căci, să ne amintim că, dintre toate aceste privilegii, pe care apostolul le enumeră aici, noi nu am posedat nici unul prin natura noastră (compară cu Efeseni 2.11,12). Pe de altă parte, devin mai clare pentru noi și diferențele dintre acțiunea lui Dumnezeu cu Israel și chemarea Bisericii. Căci credincioșii din timpul harului au primit un dar incomparabil mai bogat datorită lucrării lui Hristos. Și astfel, meditănd la aceste lucruri, devenim și mai recunoscători.

Primul lucru care ni se spune despre acest popor este că erau israeliți - urmași ai celui care s-a luptat cândva cu Dumnezeu și cu oamenii la vadul Iacovului și a ieșit victorios. În acel moment, Dumnezeu i-a dat numele Israel, luptător al lui Dumnezeu (Geneza 32.22-32). Mai târziu, când Iacov a ieșit din Padan-Aram, Dumnezeu i s-a arătat din nou și a repetat schimbarea de nume care fusese deja făcută: „Numele tău este Iacov: numele tău nu se va mai chema Iacov, ci numele tău va fi Israel. Și i-a pus numele Israel.” Și atunci Dumnezeu a legat cu Israel toate promisiunile pe care le făcuse anterior lui Avraam și lui Isaac (Geneza 35.9-15; 48.3,4). Nu, nu era ceva obișnuit, nimic obișnuit, să porți numele de Israel.

Și apoi este menționat un lanț de binecuvântări fără precedent pentru acea vreme, fiecare legată în reprezentarea lingvistică prin „și”. În acest fel, fiecare are o greutate deosebită, fiecare este accentuată în mod deosebit.

Înfierea le aparținea. Acest lucru ne amintește de ceea ce Dumnezeu îi spusese cândva lui Faraon: „Israel este fiul Meu, cel întâi-născut al Meu. Și îți zic: Lasă pe fiul meu să plece, ca să-Mi slujească” (Exodul 4.22,23)! Numai pe acest popor îl cunoscuse Dumnezeu dintre toate familiile pământului (Amos 3.2), numai acestui popor i-a devenit El Tată (Isaia 63.16). Numai despre acest popor se putea spune: „Ce națiune mare are Dumnezeu atât de aproape de ei cum este Domnul Dumnezeul nostru în orice Îl chemăm?” (Deuteronomul 4.7) Israel era cea mai binecuvântată națiune de pe pământ. Cu toate acestea, membrii acestui popor nu erau copii ai lui Dumnezeu în sensul Noului Testament. Cei mai mulți dintre ei nu erau născuți din nou.

De asemenea, gloria lui Dumnezeu devenise vizibilă și în mijlocul lor, nu numai în „norul” care îi călăuzea prin pustie (Exodul 40.34-38; 1. Corinteni 10.2), ci și în norul de deasupra capacului ispășirii, în care El Se arăta în fiecare an marelui preot (Leviticul 16.2). Desigur, această glorie vizibilă a lui Dumnezeu trebuia să-i părăsească curând din cauza necredincioșiei lor. Profetul Ezechiel descrie în mod emoționant modul în care gloria lui Dumnezeu a plecat ezitant, treptat, din casa lui Dumnezeu (Ezechiel 10.4,18; 11.23). Dar va veni ziua în care gloria lui Dumnezeu se va întoarce în casă (Isaia 4; Ezechiel 43.4). Și în ce mod se va întâmpla acest lucru? Prin faptul că Domnul Isus Se va arăta cu putere și cu glorie mare și va veni în ajutorul rămășiței suferinde a acestui popor (Matei 24.29-41). Apoi, El nu numai că va sta în Ierusalim pe tronul Său de glorie (Matei 25.31), dar va construi și Templul lui Iahve: „Și El va purta gloria” (Zaharia 6.12,13).

Ei puteau vorbi și despre legăminte. Însă, ei rupseseră primul legământ, cel de pe Sinai (Exodul 24), imediat ce fusese încheiat. Dumnezeu a încheiat un al doilea legământ, care nu era condiționat, cu Moise și cu poporul lui Israel. În virtutea acestui legământ, Dumnezeu a adus poporul în Țara Promisă (Exodul 34.10-26). Dumnezeu a încheiat un al treilea legământ cu Israel în țara Moabului. Acesta se baza pe primul legământ de la Sinai, iar respectarea lui urma să le asigure rămânerea în țara făgăduinței (Deuteronomul 29). Dar apoi va exista un al patrulea legământ. Acesta va fi încheiat cu cele două case ale lui Israel (adică cu cele zece seminții și cu cele două seminții) numai după necazul lui Iacov, după cum arată clar următoarele cuvinte: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia un nou legământ cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda” (Ieremia 31.31-34; compară și cu Evrei 8; 10.16-18). Domnul Isus S-a referit la acest nou legământ atunci când a instituit Cina Domnului: „Acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor” (Matei 26.28). Sângele Său este singura bază pentru iertarea păcatelor. Noi avem dreptul să posedăm deja astăzi iertarea păcatelor (Efeseni 1.7; Coloseni 1.14), în timp ce Israel va primi această binecuvântare doar în legătură cu Noul Legământ „după acele zile”.

Și darea Legii era partea poporului Israel. Cu glas audibil, Dumnezeu le spusese cele zece porunci, astfel încât se putea spune despre ei: „Căci care ființă, din orice carne, a auzit glasul Dumnezeului celui viu vorbind din mijlocul focului, ca noi, și a trăit?” (Deuteronomul 5.26).

Și apoi este menționată și slujba, care fusese încredințată acestui popor. Aceasta se referă la slujba levitică instituită de Dumnezeu (cuvântul grecesc folosit în textul de bază pentru slujbă înseamnă închinare, cult, reverență, adorație), prin care poporul putea să vină în legătură cu Dumnezeu și să-I ofere închinare. Toate celelalte ritualuri nu erau și nu sunt de la Dumnezeu, ele sunt idolatrie. Faptul că rânduielile pentru slujba levitică conțin și o bogăție inepuizabilă de modele despre Domnul Isus și jertfa Sa, dar și despre slujirea credincioșilor în epoca creștină, nu era însă cunoscut la acea vreme. Cât de fericiți ne putem socoti noi astăzi că, în lumina Noului Testament, putem recunoaște semnificația profetică reală a serviciului ceremonial al preoților și leviților din Vechiul Legământ. Dar va veni într-o zi și timpul restaurării lui Israel. Și atunci serviciul ceremonial din Templul Împărăției milenare va fi reluat și își va găsi desăvârșirea în glorie (Ezechiel 40-47). De reținut, acest lucru se va întâmpla pe pământ, în Templul Ierusalimului pământesc. Ierusalimul ceresc din Apocalipsa 21, în schimb, ne arată Adunarea în gloria lui Dumnezeu în cer.

Niciun alt popor de pe pământ nu primise promisiuni de o asemenea anvergură de la Dumnezeu. Toate, pentru că Hristos este temelia și țelul lor, își vor găsi împlinirea la vremea lor. În parte, ele au fost deja împlinite - la prima venire a Domnului Isus pe pământ. Faptul că Israel, prin infidelitatea sa, a pierdut orice drept la împlinirea promisiunilor restante este tratat în Romani 11.

Ei puteau, de asemenea, să se uite înapoi la părinți, la Avraam, Isaac, Iacov și așa mai departe. De la ei își trăgeau originea ca națiune - nu fără mândrie, după cum ne arată Ioan 8.33. Dar din aceeași linie, potrivit descendenței umane, a venit Cel care este încununarea gloriei tuturor, Mesia, Cel promis de mult timp: „... din care, după carne, este Hristosul, care este mai presus de toate, Dumnezeu, binecuvântat pentru totdeauna! Amin.”

Dar ei L-au respins, nu L-au recunoscut gloria - cu consecințe teribile pentru ei și pentru copiii lor. Dar apostolul nu ezită să prezinte gloria Persoanei Sale. Desigur, El venise din sămânța lui David, conform originii Sale umane (Romani 1.3; 2. Timotei 2.8). Dar El era infinit mai mult decât un om, chiar mai mult decât Mesia: El era și este Dumnezeu, binecuvântat în veci. Iudeii L-au răstignit, pentru că El spusese că este Fiul lui Dumnezeu (Luca 22.70,71; Ioan 19.7). Și chiar dacă ei nu au acceptat mărturia Lui, El Se dovedise a fi chiar așa, așa cum ne spune Romani 1: „... dovedit a fi Fiul lui Dumnezeu în putere, după Duhul de sfințenie, prin învierea morților” (Romani 1.4). Ce mărturie glorioasă avem aici despre divinitatea Domnului și Mântuitorului nostru! Mă întreb dacă numeroșii oameni din ținuturile creștine - binecuvântați cu posesia Cuvântului lui Dumnezeu - o vor accepta mai repede decât au făcut-o odinioară iudeii?

Așadar, binecuvântarea supremă pentru Israel a fost că Hristosul a venit tocmai din acest popor și că acest Hristos era Dumnezeu. S-ar putea ca ei să nu-L vadă încă în acest fel, dar acesta era adevărul. Era oare poziția națională a lui Israel acum pierdută pentru totdeauna, pentru că Îl respinseseră? Romani 11 arată că nu este așa.

Apostolul s-ar fi putut confrunța cu atacuri din partea iudeilor, că el ar fi indiferent față de privilegiile iudaice, pentru că propovăduia Evanghelia harului atât iudeilor cât și națiunilor. Dar cât de neîntemeiate erau aceste acuzații! A iubit oare cineva poporul Israel mai mult decât el? Și nu cumva gradul de stimă pe care Pavel îl simțea pentru privilegiile și poziția lor depășea cu mult ceea ce ei înșiși credeau despre aceasta? Nu, acuzația că Evanghelia, pe care Pavel o propovăduia, era în contradicție cu căile și promisiunile lui Dumnezeu cu privire la Israel era lipsită de temeii.

El justifică apoi acest lucru, inspirat de Duhul lui Dumnezeu, cu trei gânduri sau argumente. În primul rând, el le îndreaptă privirea înapoi la căile lui Dumnezeu cu Israel în trecut (Romani 9.6-24). Apoi le arată ce spunea Cuvântul lui Dumnezeu, Vechiul Testament, pe care ei pretindeau în mod constant că se bazează, despre Israel și națiuni (Romani 9.25-10.21). Și, în al treilea rând, el le îndreaptă atenția asupra planului lui Dumnezeu pentru Israel în viitor (capitolul 11). Acestea sunt trei domenii extrem de importante ale adevărului. Și ceea ce face ca studiul acestor trei capitole să fie atât de prețios este firul de aur al harului lui Dumnezeu care le străbate pe toate.

Tradus de la: [Der Reichtum Israels](#)

Titlul original: „Der Reichtum Israels”
din *Ermunterung und Ermahnung*, Anul 46, 1992, pag. 368–374

Traducere: Ion Simionescu